

Geert van der Kolk

Telegram voor Mecánico

roman

Meer weten over deze auteur? Zie www.uitgeverijdekring.nl
of www.geertvanderkolk.com

Wilt u dit boek lezen met uw leesclub?

Scan bijgaande qr-code met uw smartphone of ga naar
www.uitgeverijdekring.nl/boek/telegram-voor-mecánico

*Voor het schrijven van dit boek ontving de auteur
een werkbeurs van het Letterenfonds*

© Geert van der Kolk 2014

Alle rechten voorbehouden

Auteursfoto © Bob Blanken

Omslagfoto © iStockphoto

Boekverzorging Mulder van Meurs

NUR 301 roman

ISBN 978-90-91567-65-0

www.uitgeverijdekring.nl/boek/telegram-voor-mecánico

Dit boek is ook verkrijgbaar als eBook

XIII

Ik liep naar de binnenplaats en wachtte op de vrouw.

‘Als u wilt kunt u hier op de bank gaan liggen,’ zei ze.

‘Ik zal u een deken brengen.’

‘Wat is uw naam, señora?’

‘Ana Maria, señor.’

‘Doña Ana Maria, waarom liegt uw man tegen mij?’

‘Don Macuso liegt niet, señor.’

‘Hij zegt dat iemand hem een miljoen peso’s schuldig is. Is dat geen leugen?’

Ze keek naar beneden, naar het zand van de binnenplaats, waardoor ze nog kleiner leek dan ze al was.

‘Ach, señor, Don Macuso wacht al zo lang op zijn geld dat hij nergens anders meer aan kan denken en daardoor raakt hij soms in de war.’

Ze knikte zonder mij aan te kijken.

‘Ik zal een deken voor u halen.’

Ze wilde weglopen, maar ik hield haar tegen.

‘Hoe lang bent u al met Don Macuso getrouwd?’

‘We zijn niet getrouwd, señor.’

Ze sloeg snel een kruis en mompelde: ‘God vergeef mij. We konden niet trouwen want er is geen priester in Malabacoa. Ook toen hier nog mensen woonden was er geen priester.’

‘Heeft u kinderen?’

‘Ja, señor, wij hebben vier kinderen.’

Ze sloeg opnieuw een kruis en mompelde om vergiffenis.

‘Hoe oud zijn ze?’

‘O, mijn oudste zoon is nu zelf ook al vader. Vast.’

‘Waar woont hij?’

‘Dat weet ik niet, señor. Misschien in La Vega. Of in de hoofdstad. Hij is weggegaan, net zoals de anderen.’

‘Ze zijn allemaal weggegaan?’

‘Allemaal, behalve de arme kleine Consuela.’

Er was nergens schaduw op de binnenplaats, maar toch was het koel. Ik liep naar de bank, die tegen een blinde muur stond en nodigde haar uit om naast mij te komen zitten. Maar ze schudde haar hoofd en bleef staan en keek naar het zand.

‘Waar hebt u Don Macuso ontmoet?’ vroeg ik.

‘Hier, in Malabacoa. Hoe kan het anders? Hier ben ik altijd al.’

‘Don Macuso ook?’

‘Nee, nee, hij kwam uit de buitenwereld. Hij heeft veel gereisd, maar hij kwam hier omdat zijn broer hier woonde en daarvoor zijn vader ook, maar die was toen al dood.’

‘Is zijn broer ook dood?’

De vrouw gaf geen antwoord.

‘Hoe heet hij? De broer.’

‘Hij heette Don Lucas.’

‘Dus hij is dood.’

‘Ja, señor, maar dat is een geheim. Wij mogen het aan niemand vertellen.’

‘Waarom niet?’

‘Het heeft iets met het geld te maken, señor. Ik weet niet wat, want ik kan niet eens lezen, maar toen Don Lucas doodging heeft Don Macuso tegen iedereen gezegd dat het een geheim was. We mochten het tegen niemand zeggen.’

‘Waarom zegt u het dan toch tegen mij?’

Ze keek eindelijk op. Ze had een Arawak-sjaal om, waardoor haar gezicht heel klein en donker leek en haar ogen groter dan normaal.

‘Ik geloof niet meer dat Don Macuso zijn geld zal krijgen,’ zei ze. ‘Vroeger wel. Toen heb ik er immers mee ingestemd om zijn vrouw te worden. God vergeef me.’

Ze sloeg een kruis.

‘Nu geloof ik het niet meer. Ik heb nog veel langer geloofd dan de anderen. Maar nu iedereen is weggegaan en Don Lucas niet meer leeft, kan ik het ook niet meer geloven. Don Macuso is stervende en als hij dood is blijven het meisje en ik alleen achter en het zou het beste zijn als wij ook snel doodgingen. Zal ik nu een deken voor u halen?’

Ze wilde weg.

‘Ik kan helpen om het geld te krijgen,’ zei ik.

Ze keek weer naar het zand en schudde haar hoofd.

‘Ik kan echt helpen,’ zei ik. ‘Maar dan moet Don Macuso mij vertellen wie het hem schuldig is.’

‘Ik zal uw deken halen.’

‘Dat hoeft niet. Ik heb zelf al een deken.’

Ze draaide zich om en liep weg.

‘Zeg tegen Macuso zodra hij wakker wordt dat ik niet alleen een boodschap, maar ook een brief bij me heb.’

Ze schudde haar hoofd en keek mij nog een keer aan.

‘U bent niet gekomen om ons te helpen, señor.’

‘Hoe weet u dat zo zeker, Doña Ana Maria?’

‘U bent gekomen omdat u denkt dat Don Macuso het geld al heeft gekregen, maar dat is niet het geval, dus u kunt beter naar huis gaan.’

‘Waarom?’

‘Omdat u bent gekomen om het te stelen.’

‘Hoe weet u dat zo zeker, Doña Ana Maria?’

‘Omdat u een slecht mens bent.’

Ik schoot in de lach.

‘Hoe weet u dát zo zeker?’

‘Dat kan elke vrouw zien, señor. Elke vrouw die op God vertrouwt.’